

Tuhle knížku chci věnovat především vám, děti, které jste už povyrostly, a vašim maminkám, které jsou pořád stejně krásné. Pro vás, kteří Pannu Marii znáte, to bude čtení snadné. A vám, kteří o Ní ještě nevíte, snad pomůže lépe poznat Její Tvář – a zamilovat si ji.

O NAŠÍ MILÉ PANÍ

Dědictví mariánských legend a pohádek

Tomáš Vondrovic
ilustrace Markéta Vydrová

Lasstajf
čtení

Tomáš Vondrovic O NAŠÍ MILÉ PANÍ

Autor zve čtenáře do dávných i nepříliš vzdálených časů a nabízí poutavé mariánské legendy a pohádky. Příběhy jsou plné poezie, napětí i překvapení a také nás zavedou na různá místa s mariánskou tradicí v Čechách i na Moravě. Dočteme se o příběhu Palladia země české, o prameni v Klokootech, o Tarech pod Hostýnem, o „Pance Skákavé“ – a hlavně o tom, že na starosti všedního dne nikdy nejsme sami.

Vázaná, 132 stran, 239 Kč,
ISBN: 978-80-7553-704-1
EAN: 9788075537041

Zakoupit můžete zde <http://www.tridistri.cz/onasimilepani?ItemIdx=0>

Ukázka z knihy a videorozhovor s autorem na následující straně

**Nakladatelství TRITON, s.r.o., Vykáňská 5, Praha 10, tel.: 226 220 025,
email: distribuce2@triton-books.cz, www.tridistri.cz**

Zázrak po svatě noci

To už bylo po slávě noci, v níž se narodil náš Pán Ježíš. Tři králové se doklaněli, složili dary a na zpáteční cestu jinudy se odebrali, pastýři dozpívali Narodil se Kristus Pán a Nesem vám noviny; zmlklo i „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle“ – a andělové pějící aleluja se vrátili na výšiny.

Jen hvězdy se leskly dál na temném nebi a chlapeček v jesličkách spinkal. Jak jsem řekl, nadzemská záře zmizela, ale pověst o narození Božského Dítěte letěla jako vlahý vítr krajem – od úst k ústům, od hor k jezeru, ševalila listům stromů, pípali o ní ptáci.

Tak se o tom doslechla i jedna žena: pocházela z Magdaly a byla to pohanka. (Magdala, to je městečko na břehu modrého genezaretského jezera, plného ryb; a „byla pohanka“ znamená, že ještě věřila ne v jednoho, ale v mnohé bohy – jako skoro celé lidstvo před příchodem našeho Pána na svět.) Nu, a tahle dobrá žena měla miminko, děvčátko. Ale holčička byla celá... učiněné chudátko, už od narození. Pohnout se pořádně nemohla. „Trpí sedmerou nemocí,“ říkali sousedé. Maminka se pro ni naplakala, jak by ne. Když tahle žena z Magdaly zaslechla o narození Božského Dítěte, jako by jí u srdce bodlo: ne, nebyla to závist, neříkala si „jak to, že se tu z ničeho nic narodí nějaké božské dítě a to mé je neduživé!“

Bylo to spíš něco jako naděje: „Jestli je to dítě potomek nějakého dobrého, mocného boha, snad by mohlo ulevit i mému děťátku... Chci se na něj podívat, musím ho vidět na vlastní oči!“

Nečekala, vzala dcerku, zabalila ji do plínek – spíš do hadříků, ona to byla chudá pohanka – a vydala se rovnou do Betléma.

Přišla pozdě, říkal jsem, že pastýři i králové byli dávno pryč. Jen Panna Maria se zlehounka sklání nad jesličkami a nemluvnátko v nich hřeje dechem oslík s volkem.

Je ticho, slovo nepadlo – ticho, jako před svatou nocí. Před jeskyní s maminkou a zlatým děťátkem postává jiná maminka s naříkající holčičkou v šedých hadrech.

Ženy si hledí mlčky do očí.

Ta první plna úžasu nad krásou čistoty Boží; ta druhá s očima plnými slz soucitu s hořkostí světa.

Ježíšek zavrněl.

Tu Panna Maria, jako by naslouchala zvláštní tajemné řeči, otvírá náruč ženě z Magdaly. Bere do rukou její nemocné dítě. Pokyne očima – a pohanka se rychle sklání k jesličkám. Boží děcko k ní vztahuje malinké prstíčky a ona neodolá: musí si ho pochovat...!

A zatímco se s ním laská, Panna Maria vkládá opatrně holčičku se sedmerou nemocí do jeslí, v nichž spočíval malý Spasitel.

V tu chvíli přibýlo světla a – prostě zázrak!

Holčička je čilá, má zdravou barvu, nic jí není: krouť se, plná života, směje se na Matku Boží a točí se po Ježíškovi! A už teď je vidět, že

jednou
z ní bude krasavice.

Její šťastná matka, která tehdy uvěřila v našeho Pána, pocházela, jak víte, z Magdaly: proto té nemocné panence říkali Madgalénka. Ale toho dne, kdy byla uzdravena, přijala ještě druhé jméno, po své Zachránkyni: Marie. Marie z Magdaly.

To ona v dospělosti následovala Krista, Maří Magdaléna, nejměnější učednice, ona ho milovala hlubokou sesterskou láskou. Z té lásky mu dokonce jednou osušila nohy svými krásnými vlasy.

A někteří říkají, že Ježíšovým slovům a skutkům rozuměla lépe než mnohý z Jeho apoštolů (leckerťaky trochu žálili!) – tak, jako Mu rozuměla Jeho vlastní Matka: srdcem.

Marie z Magdaly stála se svou zachránkyní Pannou Marií – a třetí Marií, Salomé – pod křížem, když za nás umíral.

Ona první spatřila Pána v zahradě po Jeho Zmrtvýchvstání.

Ježíš jí řekl: Marie! Ona se k Němu obrátila a zvolala: „Rabbuni!“ – to je hebrejsky „Mistře!“ – A Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mě. Ještě jsem nevstoupil k svému Otcí. Ale jdi k mým bratřím a oznam jim: Vystupují ke svému Otcí a k vašemu Otcí, k svému Bohu a vašemu Bohu.“

Marie z Magdaly tedy šla a zvěstovala učedníkům: „Viděla jsem Pána!“

Ilustrace Markéta Vydrová

Video

<https://youtu.be/xsZrEu7-JhE>